

Home fet al dolor i acostumat a la malaltia (Is 53,3)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Aquest any sí que, si Déu vol, podrem celebrar la Setmana Santa de manera presencial. L'any passat no ho vam poder fer, vam haver de posar-nos davant els aparells de comunicació per a poder seguir els oficis propis de la setmana més santa de l'any per als cristians. Això demana a tots nosaltres intensificar el nostre desig i la nostra participació en les celebracions cristianes. Certament que tampoc no ho podrem fer de la mateixa manera. Alguns, degut a l'edat o altres factors, hauran de ponderar el risc i, en alguns casos, la prudència dictarà de seguir les celebracions pels mitjans de comunicació. Tots, però, hem de viure intensament, d'una manera o altra, aquests dies sagrats per a nosaltres.

Els cristians, seguint a Jesús, afrontem el sofriment i la mort amb la força que neix de la fe

El dolor ens acompanya en tot aquest llarg temps de pandèmia. I en els dies en què acompanyem Jesús, *home fet al dolor i acostumat a la malaltia* (Is 53,3), hem de tenir present, encara més, tot el sofriment que hi ha hagut, i encara hi ha, en tantes persones i famílies, tant per la malaltia vírica com per les conseqüències que se'n deriven en el camp econòmic, personal i social. Molts ho experimentem en la nostra mateixa carn. Tots ens hem de fer solidaris dels qui sofreixen en aquest temps de prova prolongat i intens.

Per als cristians, mirar Jesús en la seva passió i mort és una necessitat per a entrar en el misteri de l'amor de Déu. I diem misteri, perquè mai no acabem de comprendre del tot el preu del rescat de la nostra llibertat de fills de Déu: *Déu va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer* (Rm 8,31). Solament l'actitud d'adoració, unida a l'agraïment i a la conversió de cor, ens poden ajudar

A l'entrada del sepulcre (Fugel)

a endinsar-nos més i més en el misteri salvador per la passió i mort del Senyor.

Mirar Jesús en el seu sofriment no ens allunya pas del nostre sofriment i dels d'altri. La postura cristiana no és la de l'*ataràxia*, la mort de les passions, per a poder vèncer el sofriment. Els cristians, seguint el mestratge de Jesús, afrontem el sofriment i la mort amb la força que neix de la fe i porta a l'esperança; i sempre, aquesta força, amarada de caritat. Crist no va ensenyar cap mètode ni cap teoria per a afrontar el sofriment; ell sofreix, donant la seva vida per la salvació de la humanitat.

Enfront del sofriment nostre i dels altres, tot mirant la creu de Crist, solament resta el fet de ser a prop del qui sofreix amb la tendresa de l'amor i l'oferiment del nostre mateix sofriment unit al de Crist, perquè l'amor sigui més fort que la mort.

